

Aki ajtót nyitott a kulisszák mögé

Drábik János helye a Magyar Pantheonban

Jött a hír: „*Élete 88. évében, január 4-én, a Budai Irgalmasrendi Kórházban elhunyt dr. Drábik János, a Magyarok Világszövetsége Stratégiai Bizottságának és az Országos Trianon Társaság elnöke, a Mi Hazánk Mozgalom tagja.*” Személyesen is megérintett, és a gyász, a szomorúság mellett előtűnnek közös emlékeink.

Szerencsésnek mondhatom magam, mert olykor-olykor olyan személyiségekkel hozott össze a sors, akiktől a legjobb pillanatban kaptam választ sejtelmesnek tűnő kérdéseimre. Az egyik Csurka István volt, aki az MDF küldöttségével érkezett Prágába (1992 táján). A nagykövetségen a magyar képviselőkkel is szerveztek egy protokolláris találkozót, de azután a követség pincéjében hajnalig szűk körben beszélgethettünk. Illetve ő beszélt: nyíltan, egyértelműen, kötetlenül. Számomra egy életre szóló rálátást adva az összefüggésekre.

A másik ilyen karizmatikus egyéniség Drábik János volt.

A kelet-európai szocialista rendszerek 1989-es felbomlasztása idején úgy csöppentünk bele a politikai történesekbe, hogy abban ugyan volt tapasztalatunk, miként szervezzük meg magunkat, közösségünket, de hogy mivel és kivel állunk szemben, arról legfeljebb annyit tudtunk, amennyit a tankönyvekből meg lehetett ismerni. Azok pedig hazudtak vagy kódósítottak. Kellott hozzá néhány bölcs útmutató, aki kinyitotta az ablakot, hogy a bársonyos forradalomnak nevezett hatalomváltás mögött meglássuk a történesek valódi okait, indítékait, szervezőit és haszonélvezőit. A könyvek nem szóltak arról, hogy az elmúlt néhány évszázad során – különösen a legutóbbira jellemzően – a nagy világválságok és háborúk mögött nem az éghajlati változások, nem a vallási, faji, nemzeti ellentétek vagy járványok álltak,

hanem leggyakrabban gazdasági és pénzügyi manipulációk, amelyeket farsangi karneválként szoktak álarcok mögé rejtve adtak el.

Kövessd a pénz útját! – erre nyitotta fel a szemünket Drábik János. Lásd meg, kinek van belőle haszna! Hamarosan rá kellett jönnünk, hogy micsoda színjáték balek szereplői vagyunk: felismertük, hogy nem nekünk volt szükségünk a nyugati nyitásra, hanem a felhalmozott értéktelen (mert nem munka által keletkező) kamatmennységük értékesítése miatt a Nyugatnak volt miránk étvágya, amikor a „demokrácia” varázsszavával felvásárolták a privatizációra bocsátott közvagyonot. Drábik János élete felét, hatalmas kutatómunkásságát szentelte annak, hogy beláthasson a kulisszák mögé, ahol ugyan még nem látjuk a főrendezőt vagy a forgatókönyv íróját, de a díszletezők és kulisszatologatók tevékenysége alapján nyomon követhető a valódi szándék, amelyet szemfényvesztő reflektorokkal, ködgépekkel, elkápráztató látványosságokkal, csábos díszletekkel, kosztümökkel tesznek vonzóvá és kívánatos-sá. Elég csupán az immár egyértelmű szerepű Soros Györgyöt (a maffia „főpénztárosát”) és a Nyitott Társadalomnak nevezett erkölcsromboló programot megemlítenünk.

Mintegy húsz éve közelebbi személyes kapcsolatba is kerültünk a felvidéki Nagytárkányban, amikor a Magyarok Világszövetsége szervezésében emléket állítottunk a pozsonyi csata ezer-századik évfordulóján. A Világszövetségben az elnökségben, a Trianon újraértékelése programban és a stratégiai bizottságban is kalapot emeltünk bölcs tényfeltárása és útmutató meglátásai előtt. Együtt tettünk fogadalmat a Szent Korona előtt az Országházban, hogy ennek igazságát kívánjuk szolgálni. Nem Lucifer reflektoraival, nem a szemfényvesztés moziójában, hanem a keresz-

tény magyar műveltség és szellemiség fényével megvilágítva a történelmet, hogy a propaganda homályában tévelygő népünk meglássa és felismerje valódi múltját, helyét és helyzetét. Csak ez a világosság lehet alapja annak, hogy egyre többen sorakozzanak fel az igazságtétel óhaja mellé.

Drábik maga is elmondta, hogy mennyit kellett kutatnia könyvekben, levéltárakban, visszaemlékezésekben, hogy az elszórt igazságmorzsákból összerakhassa a teljes képet. Tudta azt is, hogy nem lesz könnyű feladat mindezt egy szélesebb közösség számára elfogadhatóan felmutatni, mert nem erre nevelték, nem erre tanították a kommunista diktatúrákban felnövekvő nemzedékeket, ám a liberálisnak nevezett haszonelvű társadalmak számára is kényelmetlen, ha leleplezik valódi üzleti szándékaikat, amelyek a hamis jelzők – demokrácia, szólásszabadság, nyitott társadalom, szabadpiac, másság tisztelete, tolerancia stb. – mögött állnak. Ahogyan ő is mondta: a nyugati országokban a keresztény jövőképet kijátszották egy ateista-agnosztikus szekularizációval, és a nemzet helyett csak lakosságról szólnak. Ennek elfogadtatására találták ki az EU-t, hogy terelhető csordaként vezethessék ezt a térséget a szellemi vágóhídra, hogy hűségese alattvalóként vagy adósrabszolgaként szolgálják ki az új világrendnek nevezett pénzügyi háttérhatalmat.

Mindezek fényében tárta elénk az elmúlt két évszázad során a magyarság felszámolásának szándékával megindított folyamatokat: a Habsburgok kollaborációját, a szándékos feszültségkeltéssel kirobbantott világháborúk alatt hasznot és befolyást szerző cionista terrorszervezet ármánykodását, Magyarország feldarabolását, eladósítását, szellemi elsilányításának módszereit.

Ki is volt ez a szellemi nagyság?

Egy kőbányai másfél szobás lakásban cseperedett fel, egy kilencgyermekes családban. Csellistának készült a zenegimnáziumban, ám '56-ban a kezét ért sérülés, majd testvére disszidálása miatt is másféle pálya felé indult. Filozófiát tanult, majd jogot végzett. A hatvanas években próbált olyan munkakörökben elhelyezkedni, ahonnan nagyobb kitekintést kaphat a világra. Mondhatnánk úgy is, hogy helyezkedni próbált, eladni tehetségét, ám végül 1980 táján disszidált,

és tíz évig dolgozott a Szabad Európa Rádiónál. Kapcsolatokra tett szert, és hozzáférési lehetőségeket kapott sejtéseinek megválaszolásához. Hazatérése után, a kilencvenes években kezdte publikálni kutatásainak eredményeit. Könyvcímei is jelzik témaköreit, amelyeket az érintett rétegek (pénzügyi, gazdasági körök) leplezni igyekeznek, és a nagyközönség előtt összeesküvés-elméletként próbálnak bagatellizálni. Például: *Uzsora-civilizáció, Orwellia, A pénz diktatúrája, Tudatmódosítás, Világzsákutca, Korszakováltás – Alvilágrend vagy Világrend, Miért kellett meghalnia a három Kennedynek?, Kié a magyar állam?, A sötét újkor stb.*

Az ellene és írásai ellen indult rágalomhadjárat is azt mutatja, hogy műveivel és előadásaisal a világhódító háttérhatalom elevenjére tapintott. Amikor pedig a Magyarok Világszövetsége révén lehetőséget kapott, egyre szélesebb kör számára tette nyilvánossá felismeréseit a pénzhatalmi világelit társadalomromboló haszonelvű ténykedéséről. Az elmúlt egy évtizedben pedig – amikor nagyhatalmi szinten is fény derült a háborúcsinálás és erkölcsrombolás sötét pénzügyeire

Fotó: Magyarok Világszövetsége

Drábik János
(Budapest, 1938. június 9. – 2026. január 4.)

– egyre magasabb fórumokon válik nyilvánvalóvá, hogy ezek a háttér-manipulációk nem kitalált elméletek, hanem egy célirányosan és módszeresen eltervezett és támogatott gyakorlat részei. Nem csoda, hogy mindezekről mindig átszellemülten, vehemensen, szinte a ködösítő hazugságok miatti felháborodás hevével adott elő.

2019-ben, amikor az európai parlamenti választások előtt az Egységes Magyar Nemzeti Néppárt színeiben meghirdette a „Vesszen Trianon!” programot, a párt indulását adminisztratív eszközökkel akadályozták meg a háttérből. Sejtethető, milyen pénzeszközök megmozgatásával manipulálták az ellehetetlenítést. (Saját tapasztalatból ismerve a helyzetet: Magyarország egyik településéről a postai úton expressz és ajánlott küldeményként feladott levél csak 6 nap múlva érkezett meg a hitelesített okmányokkal az MVSZ címére, fél nappal a lista leadása után...) Szinte igazolva annak a paktumnak a hitelességét, amelyről hivatalosan azt állítják, hogy nincs!

Drábik János személyes, fizikai jelenléte ugyan megszűnt, de az általa feltárt és közzétett ismeretek megkerülhetetlen támpontjai lettek népünk huszadik századi történelmi kutatásának. Hálát adok a Teremtőnek, hogy őt és műveit megismerhettem, és hogy ő is szellemi társaságába fogadott.

Drábik János személyes, fizikai jelenléte ugyan megszűnt, de az általa feltárt és közzétett ismeretek megkerülhetetlen támpontjai lettek népünk huszadik századi történelmi kutatásának. Hálát adok a Teremtőnek, hogy őt és műveit megismerhettem, és hogy ő is szellemi társaságába fogadott.

Doroszlói leány gyászruhában, 1960 táján